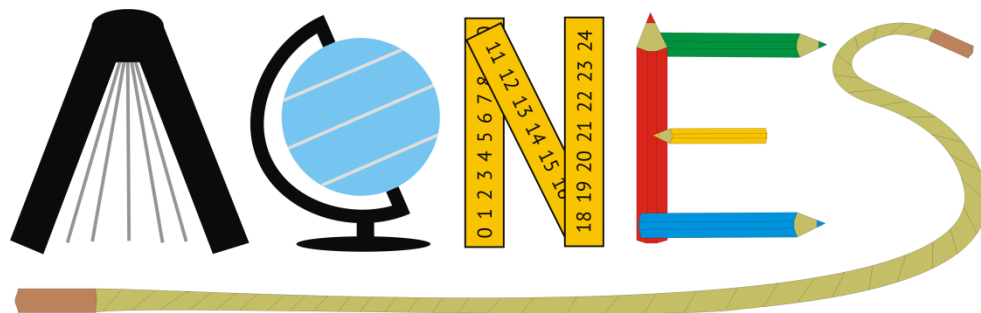

AGNES
Školní časopis
ZŠ Anežky České,
Ústí nad Labem
Ročník 2019
Číslo 1

BUĎ KULTURNÍ

Fenomén YouTube | Inspirace | Scénáře | Fotosoutěž
Subkultury a bubliny | Úspěchy v soutěži | Filmy a mnohem více...

Jakože, víš jak, no, prostě kultura

Lednová Agnes je věnována umění, kultuře a inspiraci. Umění je způsob komunikace, což je nezbytné pro lidské přežití. Za redakci musím říct, že jsme rádi, že jste s námi, že s námi komunikujete i v novém roce a že i díky vám a právě pro vás vzniklo toto číslo.

Zkusila jsem si položit otázku, co by se stalo, kdyby zmizela veškerá umělecká díla. A došla jsem k těmto závěrům - buď by vznikla díla nová, nebo by naše společnost fungovala bez umění.

A lze žít bez umění? Abych se vyhnula unáhleným závěrům, zamyslím se nejprve nad skutečným významem slova umění. Ne každý totiž ví, co slovo umění vlastně znamená. V různých slovnících a encyklopediích lze najít celou řadu informací. Pojem umění je tak široký, mnohotvárný a proměnlivý, že jej podle mnoha odborníků nelze definovat. Uměním se zabývá řada věd, zejména estetika, dějiny kultury, sociologie umění, psychologie umění, literární věda a další.

Umění provází lidskou společnost od nejstarších dob, počínaje zdobením vlastního těla, předmětů a obydlí. Je všude kolem nás, najdeme ho především v obyčejných věcech, pro někoho jsou to předměty denní potřeby, ale vytvořit je tak, aby se líbily, není jednoduché - i sériový hrneček byl na začátku originál. Mám schované výkresy svých dětí a kuchyň mi zdobí jejich zdařilé i nezdařilé keramické výtvořky (např. cukřenka se srdíčkem, sluníčko na zeď, ale také hrneček, ze kterého se nedá pít). Když se na ně podívám, vybaví se mi den, kdy jsem je od nich dostala, jak byly ze svých výrobků nadšené a připadaly jim nejhezčí na světě. A právě proto - pro tu chvíli, pro ten pocit - je mám uložené nebo je používám. K čemu se snažím dospět? K tvrzení, že schopnost vnímat a posuzovat krásu je vrozená každému z nás. Já totiž věřím tomu, že i pravěký člověk se alespoň občas pozastavil nad zářivými barvami, kterými umí slunce vymalovat mraky na obloze, nebo si prohlédl sněhovou vločku, každá je unikát - ano i to je umění, umění přírody.

Lze jít umění naproti? Myslím si, že lidé umění vnímají, ale málokdo ho vyhledává, nebo si jej všimne. Kdo z vás v poslední době navštívil nějaké muzeum, galerii, divadlo, kino, přečetl knížku, nebo se jen prostě zastavil a rozhlédl se kolem sebe? Kolik z nás pronikne do podstaty detailu, který tam pro nás zanechal nějaký slavný nebo úplně neznámý umělec?

Umění jen těžko můžeme zařadit mezi základní lidské potřeby, je to něco navíc, něco co nás obohacuje, poučuje, naplňuje pocity, zážitky, bez dalšího praktického využití. Avšak ne vždy nám přináší jen krásu a příjemný zážitek, patří sem i díla, která nás naplňují pocitem úzkosti, nenávisti, hnusu, díla politická, tendenční a jinak zaměřená. I ta jsou vnímána jako umění. O tom, čím se necháme obohacovat, povznášet, či znechucovat si rozhodujeme jen my sami. Važme si umění, je obrazem naší společnosti.

—●—

O umění

*Život už mě dávno naučil,
že hudba a poezie
jsou na světě to nejkrásnější,
co nám život může dát.
Kromě lásky ovšem.*

Jaroslav Seifert, Býti básníkem (1983)
český básník, spisovatel, novinář, překladatel,
jediný český nositel Nobelovy ceny za literaturu

Obsah čísla

3	Čarovný les	13	Fenomén YouTube
4	Scénáristou aspoň na chvíli	14	Komiks: kreslím, tedy jsem
7	Soutěž K 100. výročí Československa	16	Fotosoutěž
8	Noty, noty, notičky, zahrajte nám písničky!	17	Subkultury: něco pod kulturou
9	Inspirace		10 důvodů, proč je Marvel lepší než DC

Agnes je latinsky Anežka.
Koncovka -gnes také odkazuje
na řecké *gnósis* (poznání).

AGNES, školní časopis Základní školy Ústí nad Labem, Anežky České 702/17, p. o., vychází nepravidelně
Redakční rada: Mgr. Kateřina Suchá (sucha@zsanceske-ul.cz), Mgr. Jan Musil (musil@zsanceske-ul.cz)
Redakce si vyhrazuje možnost příspěvků podle potřeby krátit a upravovat.

Čarovný les

Žáci z 9.A se rozhodli natočit minifilm. „Mohli bychom natočit film!“ Tuhle větou to celé začalo. Vymysleli jsme děj, sehnali postavy, vytvořili pro ně kostýmy a děvčata sepsala scénář. Pak jsme se vydali natáčet.

Vlastní natáčení začalo někdy v říjnu, když bylo ještě dost teplo, takže jsme klidně mohli být jen v tričku. Nedomysleli jsme však, že za chvíli bude pěkná zima, a tak jsme pár hodin mrzli a zkoušeli v zapadajícím slunci něco natočit. Pokusy byly ale marné, takže čekáme, až se udělá trochu teplo, abychom mohli znovu pokračovat.

[SPOILER]

Děj vznikl opravdu velkou náhodou. Vymyslel se název, který není úplně originální, a podle toho se pak vymýšlel i děj. Ten už originální je. Příběh je o Angozovi, který se vydá do světa, ale zakleje ho čaroděj Saybran. Renal, Angozův bratr, se rozhodne jít ho hledat. Rozloučí se s matkou a cestou za bratrem potká elfku Dynereest. Ta ho nejdříve přepadne, ale nakonec mu pomáhá s hledáním bratra...

Jak jsme natáčeli a mrzli v lese

Na filmu se podílejí:

Karel Hais (kovář Angoz)

Matěj Mudra (čaroděj Saybran)

Martin Surý (Renal a režisér)

Lucie Paurová (elfka Dynereest a scénáristka)

Libuše Hrádková (pomocnice Taylle)

Martina Bulíčková (matka bratrů, kostymérka)

Sandra Hyšková (rekvizity, scénář)

Na premiéru se můžete podle slov režiséra těšit v létě 2019!

Scénáristou aspoň na chvíli

Protože jsme rádi, když můžeme dát prostor našim žákům, představujeme vám nyní části scénářů žáků 9.A, které sestavili buď jako vlastní dílo, či jako inspiraci v uplynulých dnech. Ponořte se do příběhů!

—●—

SAMOTA

Malá brunetka, jménem November, sedí schoulená na parapetu a sleduje padající kapky za oknem. Náhle přijde do pokoje Adam, její nejlepší kamarád. Ona si ho nevšímá a dále sleduje dění venku.

ADAM: Ahoj ... (pozdraví nervózně)

NOVEMBER: ...

A: Jak se máš? Dlouho jsi nebyla ve škole ...

N: ...

A: November, mluv se mnou ... (řekne zoufale) (povzdechne si a posadí se na postel) (chvíli je ticho)

N: Zamyslel jsi se někdy nad samotou? Je to jako temnota, před kterou se snažíš skrýt, i kdy víš, že se ti to stejně nepovede. (povídá zlomeně)

A: Ale ty nejsi sama. Máš kamarády, rodinu a ... mě. (upřeně sleduje N)

N: Ale nikdo mi nepomůže před tou samotou, o které mluvím. (smutně se pousměje)

A: Nechápu tě. (zakroučí hlavou)

N: Taky jak bys mohl ... někdy si neuvědomujeme, jak je pro nás něco důležité, dokud o to nepřijdeme.

A: Ztrácím se v tom, co říkáš.

N: (povzdychne si) Ztratila jsem sebe samotnou. Vůbec si nejsem jistá, co jsem zač. Když na sebe pohlédnu do zrcadla a zaměřím se na své oči ... jsou mi cizí. Ztrácím se ve svých myšlenkách a mám pocit, jako bych měla srdce svázané trním.

A: (neví, co říct, takže jen tiše naslouchá)

N: Moji mysl pohltit chaos a nenechá mě spát. Nejhorší je, že při hledání odpovědí nacházím jen další otázky. (skelnýma očima pohlédne na Adama)

A: Bála jsi se tolik, až jsi se uzavřela před okolním světem, ale bohužel i před sebou. (opět je chvíli ticho) Pomohu ti. (řekne odhodlaně)

N: Mně už není pomoci ...

A: Ale je. Vše se dá vyřešit, jen musíš chtít.

N: Jenže ty nemáš důvod mi pomoci. (odpověděla ještě sklesleji a zavřela oči)

A: Nepotřebuji důvod, prostě chci ...

N: Proč? (zeptala se se zvědavostí v hlase)

A: Protože tě miluju.

N: Cože? (vyjekla překvapeně)

A: Zamiloval jsem se do tvé odlišnosti. Zamiloval jsem se do tvých modrých očí plných pocitů. Zamiloval jsem se do tvých nesrozumitelných přednášek. Zamiloval jsem se do toho, jaká jsi November. Miluju tě. (November chtěla něco namítnout, ale Adam k ní popošel a umlčel ji polibkem.)

Sandra Hyšková, 9. A

LÁSKA NEBESKÁ

Hayley: Myslela jsem si, že dělám dobře. Na konci jsem zjistila, že jsem měla pravdu. Nečekala jsem, že to zajde tak daleko, ale nebudu předbíhat a začnu hezky od začátku. Jmenuju se Hayley Potterová a pocházím z Anglie, ale momentálně bydlím v České republice v Praze. Ale dost o mně. Všechno to začalo, když měla moje kamarádka Sandra narozeniny.

JÁ: Tak všechno nejlepší! (řekla jsem vesele)

SANDRA: Moc ti děkuju. (upřímně se usmála)

TADEÁŠ: Ahoj Sandro, taky ti přeju všechno nejlepší.

H: Už od prvního dne se Sandra zamilovala do Tadeáše. Bohužel to nebyla opěťovaná láska. Tadeáš byl zamilovaný do mě. Zpět k příběhu. Chvilku jsme se bavili, ale po pár minutách někdo zazvonil.

S: Děláš si srandu?! Co tu děláš, Edwarde? (vykřikla rozčileně)

H: Přišla jsem ke dveřím za Sandrou. Nebuď na něj zas tak zlá, vždyť nic neudělal. Pošeptala jsem jí.

S: Proč ne?! Nikdo ho sem nepozval. (zavrčela otráveně)

H: Sandra se naštvaně otočila a vydala se do svého pokoje. Chtěla jsem jít za ní, ale zarazil mě Tadeáš.

T: Nechoď za ní, ona se uklidní.

H: Znáš ji, ona je tvrdohlavá a klidně by v tom pokoji zůstala až do večera.

T: Tak za ní půjdeš až za chvilku, potřebuju ti něco říct.

H: Tak mluv.

T: Už dlouho ti chci říct, že se mi víc než líbíš.

H: Jak to myslíš? Neodpověděl mi, přišel ke mně a políbil mě. V tu chvíli mi došlo, že ho miluju taky.

Kristýna Fidlerová, 9. A

SOBOTA – 21:30

Angelika běžela co nejrychleji od skladu. Chtěla odtamtud vypadnout do bezpečí.

Věděla, že je jí v patách, a tak přidala na rychlosti. Radši vytáhla z opasku zbraň, kdyby došlo na nejhorší.

Už nemohla skoro ani popadnout dech, ale nemohla se zastavit – kdyby tak učinila, mohla by zemřít.

Zatočila do uličky, aby se mu ztratila, ale to netušila, že tam bude zeď. Začala panikařit a rozhlížet se kolem sebe. Nic, co by jí pomohlo, nenašla, dokonce se pokoušela tu zeď přelézt, ale marně. Už ji došlo, že se odtud nedostane.

Otec: Myslela sis, že mě zradíš a jen tak zdrhneš?! Namířil na ni svou zbraň. Ale to jsi na omylu – já věděl, že se ti nedá věřit!

Angelika mířila na otce svou zbraní. Nemyslela si, že by otec byl schopen ji zastřelit. Ale věděla, že ona by toho nikdy nebyla schopna. V životě by nezabila člověka.

Angelika: Chtěl jsi zabít nevinné lidi, to bych ti nikdy nedovolila, abys to udělal! Otec se jen zasmál.

Otec: Ty lidi si za to mohli sami a teď skončíš stejně jako tvoje blbá matka!

Angelika: Cože!? Vždyť jsi říkal, že měla nehodu!

Otec: Naivko, chtěla s tebou zdrhnout. Ode mě! Tak jsem ji zabil.

Říkal to s takovým klidem, jako by se nic nestalo. Angelika nemohla uvěřit vlastním uším. Věřila mu a teď se všechno rozplynulo.

Angelika: Jak jsi mohl zabít mou matku?! Jsi bezcitná stvůra, nenávidím tě!

V očích ji začaly štípat slzy, ale nechtěla brečet, nechtěla mu ukázat, jak je slabá.

Oba dva už byli zticha, ani jeden nevěděl, co přijde dál. Angelika měla strach, ale do strachu se začal míchat vztek, vztek na jejího otce. Nenávidí ho za to, že jí vzal matku. On ji nenáviděl hned ten den, co se narodila, věděl, že bude jenom přítěží a dnes se mu to potvrdilo.

Ze zbraně se ozval výstřel a...

Eliška Komárová, 9.A

Cesta do džungle

Psal se rok 1996, kdy se dvacetiletý mládenec jménem Jeremy se svou kamarádkou Alexandrou vydali na přísně tajnou misi. V opuštěné džungli na ně čekají mutanti a zvířata, ale i monstra, která je chtějí zabít. Zvládnou mladí dobrodruzi přežít, a tak zachránit svoje životy nebo na ně čeká příšerná a nelítostná smrt?

Alex s Jeremym stojí uprostřed opuštěné džungle. Mezi nimi není nic než vysoké stromy, obrostlá křoví a dlouhá liána, která visí ze stromu.

Alex: Vážně si myslíš, že jdeme dobře? (zvědavě)

Jeremy: No jasně, vždyť mám mapu a kompas (řekne sebevědomě)

A: Za prvé, tu mapu máš obráceně a za druhé, kde máš ten kompas, chytrolíne? (řekne naštvaně, ale důležitě a překříží ruce)

J: Pf, já celou dobu věděl, že tu mapu mám obráceně a ten kompas mám ... (šáhne si do spodní kapsy v bundě) ... kde je? (zpanikaří a opět šáhá do kapsy)

A: Neříkej, že jsi ho ztratil, Jeremy ... (řekne velice překvapeně a naštvaně)

J: Eee, ztratil jsem ho ... nejspíš (řekne v rozpacích a Alex ho „zavraždí“ pohledem) ... ale opravdu tu byl ... (řekne v zoufalství a snaží se to Alex dokázat tím, že jí ukazuje prázdnou kapsu)

A: Jeremy! Alespoň na to myslím a vzala jsem kompas navíc (řekne a sundá si batoh, aby mohla vyndat náhradní kompas). Ne ... (zašeptá), ne, nenenenééé ... (vyděšeně)

J: Co je? (necháपavě)

A: Není tu! (skoro zakřičí)

J: Co tu není? (opět necháपavě)

A: Kompas, blbečku! (zlostně)

J: Joo, kompas, počkej, ty ho nemáš? (vylekaně)

A: Jo, jsi hluchej?

J: Jo ... počkat, co? Ne nejsem, vlastně jsem, ne nejsem, že (Alex zatím vstává a dává si batoh na záda, bere si mapu, oddechne si a jde dál, Jeremy jde za ní) nejsem? To si vážně myslíš?

A tak šli dál opuštěným pralesem, překračovali křoví, když v tom ...

A: Něco jsem zaslechla ... (řekne a vytáhne si pro jistotu svou sekyrku)

J: To je zvláštní ... já nic neslyšel (raději si také vytáhne sekyrku)

A: Jasně, když jsi hluchej a blbej ... a ještě víc řvi (zašeptala)

Monstrum: wawamuhaejaaha!

J: Pozor! (zakřičel a postavil se před Alex, aby na ni to divné stvoření neskočilo ... a začala bitka mezi Jeremym a podivným stvořením. To nebylo ledajaké stvoření, byl to nejspíš mutant, Jeremy zvítězil)

J: Mám hlad ... (řekne sklesle)

A: Tak si ho hlad', co ti mám na to říct (řekne naštvaně)

J: Ty jsi dobrá, tak mi vyndej konzervu z batohu, ne?

A: Jeremy, vzpomínáš si na to, jak jsme vyšli z centrální budovy?...

J: Nooo? (zvědavě)

A: Neuběhlo ani 5 minut, co jsme vyšli a ty už jsi křičel, že máš hlad ...

J: Počkej, to jako nemáme jídlo (vyděšeně a překvapivě)

A: (povzdechnutí) Ne, Jeremy, nemáme už zásoby, stačí to říct takhle?

J: Jsi nějaká uražená, co se stalo, co jsem udělal? (necháпavě)

A: Ale nic, jen mě to chtělo zabít (ukáže na mrtvolu mutantu)

J: O ... (smutně), to chápu (zas smutně)

A: Jsem ti vděčná, že jsi mi pomohl (vřelý úsměv).

J: (vřelý úsměv). Víš, to je poprvé, co ses na mě usmála.

Libuše Hrádková, 9.A

Oblékání

Jasně, že součástí kultury je oblékání. A když se mohou obléci lidé, proč by nemohly sochy? V minulosti se různí mocní lidé o umění vyjadřovali nadšeně i nehezky a dokonce v pár městech došlo na bourání necudných soch, pálení hříšných knih a trhání nevhodných obrazů. Třeba papež Pius IX nechal v Římě zakrýt všechny nahé sochy, aby neurážely věřící. My jsme zvolili jiný způsob: dvě slavná umělecká díla (socha Davida od Michelangela a kresbu inspirovanou renesančními Venušemi) vložené na stránky tohoto čísla. Děkujeme devátým ročníkům a paní učitelce Marii Šilhavé!

Soutěž K 100. výročí Československa

Naše škola s žáky 5., 6., 8. a 9. tříd se účastnila soutěže k 100. výročí Československa. Přihlásili jsme se do části hudebně-dramatické. Na našem „projektu“ se podílely děti z:

- 5. A – Marketa Maršínská, Lucie Pajdiaková, Miluška Pham Tran
- 5. B – Tereza Kopecká, Nikola Kořinská, Kristýna Povejšilová, Zuzana Bechyňová, Tomáš Řízek
- 6. B – Tereza Pácalová, Karolína Kunová, Laura Przepiorová, Milan Kala
- 8. B Kristýna Pajdiaková
- 9. B Jakub Višňák – vše nám natočil a sestříhal (Jemu patří velký dík!)

Pan učitel Musil nám zahrál pana ředitele. Paní učitelka Maršínská vymyslela taneční choreografii a celý projekt.

Od konce září jsme se všichni scházeli jedenkrát týdně s paní učitelkou Maršínskou, abychom nacvičili náš příspěvek do soutěže. Měli jsme si zvolit nějaké roky z poslední sta let. Vybrali jsme si 70. léta z minulého století a nacvičili jsme naše školní Rebely. Měli část dramatickou a část taneční. Vše jsme na konci října natočili a Kuba Višňák z 9. B nám video moc hezky sestříhal. Před dokončením jsme se scházeli již dvakrát týdně, ale stálo to za to. V prosinci nám napsali pořadatelé z gymnázia Kadaň, abychom se dostavili na slavnostní vyhlášení výsledků soutěže. A tak jsme se všichni vydali 10. 12. 2018 na výlet do Ka-

daně, kde byly vyhlašovány všechny výsledky z této soutěže. Naše škola se umístila na 3. místě ve své kategorii. Gymnázium pro nás připravilo občerstvení. Dostali jsme nádhernou knihu o Československu, skládací betlémy, knihu o historii Kadaně a pověsti o Kadani. Každý z nás dostal tužku s vyřezávanou symbolikou Kadaně.

Celý den byl moc příjemný. My byli nadšeni, jak se nám video podařilo, jak úspěšně jsme reprezentovali naši školu a jak hezký jsme nakonec měli výlet.

Mgr. Marketa Maršínská

PS: Je potřeba vědět, že v celé soutěži se sešlo přes 130 soutěžních prací v kategoriích výtvarné, literární a audiovizuální. Naše škola díky týmu paní učitelky Maršínské byla v Kadani vidět. Děkujeme!

π

Noty, noty, notičky, zahrajte nám písničky!

Od začátku školního roku 2018 se děti z naší základní školy mohly přihlašovat na kroužky v rámci projektu Inkluzivního vzdělávání. Kroužků bylo na výběr opravdu hodně a v rámci hudební sekce se otevřely dva, respektive tři.

Prvním kroužkem je *Hra na zobcovou flétnu*, do kterého se hlásily děti od 1. do 4. třídy. Kroužek je jednou týdně, trvá 60 minut a aktivně se jej zúčastňuje 12 žáků. Začali jsme seznámením s flétnou a prvními jednoduchými tóny. Děti měly vždy za úkol doma pilně trénovat, abychom mohli začít hrát písničky. Naše první písnička byla *Ovčáci*, čtveráci a písničky se postupně nabalovaly. Natrénovali jsme také na *Vánoce* jednoduché koledy, které žáci mohli doma u stromečku rodinně zahrát. S dětmi začneme pomalu trénovat na Školní akademii, abychom společně ukázali, co jsme se za ten rok naučili.

Musím podotknout, že do otevření kroužku uměla na flétnu hrát pouze jedna žačka, která chodila na tento kroužek minulý rok k jiné paní učitelce, ostatní děti začaly hrát opravdu až od října a za 3 měsíce udělaly veliký pokrok a tudíž bych je chtěl i tímto pochválit.

Druhým kroužkem je *Hra na klavír*, na který se mi na začátku roku přihlásilo cca 13 dětí 2. stupně. Tento počet byl nereálný pro 60ti minutovou hodinu. Tudíž jsem tyto žáky byl donucen rozdělit do dvou skupin a tím pádem vznikl třetí kroužek. V hudebně máme k dispozici jedno piano a jeden keyboard. Skupinka dětí se vždy rozdělí na poměrnou část a každá si trénuje u svého nástroje. Vždy každé skupině u nástroje a pak i samotnému žákovi ukážu, jak přesně má danou písničku cvičit, a ke konci hodiny mi jednotliví žáci přehrají, co se naučili. Některým dětem se kroužek zalíbil tak, že doma dokonce donutily rodiče, aby jim koupili klávesy a mohly cvičit doma. 😊

Těmto dvěma skupinám dětí patří také velká pochvala. Začínali jsme pouze nejjednodušší stupnicí v jedné ruce a nyní zvládnou zahrát písničku oběma rukama a střídat v ní akordy, což není žádná sranda.

Mgr. Richard Humpl

Umělci o umění a umělcích:

- ✓ umělec je člověk, který se pravidelně snaží o vyjadřování - což může být malba, muzika, tanec, řvaní, vaření, psaní...
- ✓ pokud jste schopni vyjádřit své myšlenky, pocity, jste umělec
- ✓ být umělec není volba, je to způsob žití
- ✓ být umělec znamená způsobit reakci
- ✓ položit svou duši do uměleckého díla
- ✓ vyjádřit pravdu o společnosti
- ✓ tvořit z ničeho
- ✓ něco vytvořit
- ✓ umění je to co přichází z vnitřního já a každý kdo dokáže žít ze své duše je umělec

Inspirace

To si tak sedím ve svém oblíbeném křesle s knížkou v ruce, čtu si. Slova a pak celé věty mě vtahují do děje a já se najednou ocitám někde mimo realitu, už nesedím ve svém křesle, ale jsem společně s hlavní hrdinkou v Londýně, snad v kanceláři firmy, kde se uchází o zaměstnání a právě probíhá přijímací pohovor, stejně jako ona slyším otázku: "Kdo a čím vás v životě inspiroval?"

Její odpověď znám a také vím, jak to pak všechno pokračovalo, co jsem však nemohla několik dní dostat z hlavy, je ta otázka. Zdála se mi zajímavá a tak jsem ji zkusila položit i vám - našim čtenářům. Zde jsou vaše odpovědi. A aby to bylo férové, nechybí ani ta má.

INSPIRACE z lat. *in-spirare*, vdechnout. Ve slovnících najdeme dva výklady slovesa "inspirovat". V doslovném významu znamená "nadechnout", ve významu přeneseném "proniknutí nějaké myšlenky, záměru, nápadu atd. do mysli." Starověká představa inspirace (řec. *enthyméma*) navázala na posvátné nadšení (*entuziasmus*) věštců, kteří při slavnostech upadali do extáze, a přenesla je i na básníky a umělce. V křesťanském pojetí znamená inspirace vnuknutí, které pochází od Boha. V silném významu užívali slovo inspirace romantici a patřilo také k úctě géníů v 19. století.

Mou velkou inspirací jsou knihy Bohumila Hrabala a jeho pábitelé, tak nazýval některé své literární postavy, které se chovali zdánlivě nerozumně a pošetile. Milovali však život a dokázali najít krásu tam, kde by ji nikdo na první pohled nehledal. Jednou bych to také chtěla zkusit - napsat knihu a vyprávět svůj příběh. Zatím mám plno starostí i radostí s jinou svou životní inspirací (rovnou dvojitou) a to jsou mé děti. To hlavně díky nim pak vidím věci i z jiného úhlu pohledu a mnohem barevnější.

—●—

Od malička čtu. Vlastně pořád něco. Hrdinové a hrdinky příběhů, které mě dokázaly vtáhnout na čas mezi sebe, jsou mou inspirací. Možná trochu i proto, že jejich příběhy jsou popsány a (obvykle) nějak končí – z toho se snažím brát si i poučení. Seznam inspirujících hrdinů by byl dlouhý, ale pro představu: Roderick Shohardt (Stalker), Geralt z Rivie (Zaklínač), Jack (Klub rváčů), Neo (Matrix), Jákob (Be-rešit). A protože nejlepší příběh je ten, který právě žijete, nespočet podnětů mi dávají K., M. a pochopitelně také R. Bez nich by můj příběh byl poloviční.

π

Mě inspiruje má starší sestra Pája. Obdivuji na ní její pečlivost. Vždy měla dobré známky, doma měla naklizené, příjemně vyzdobené, při práci a s malým dítětem zvládla vystudovat vysokou školu, umí dobře péct a vařit. Je skvělá paní učitelka – oblíbená nejen u dětí, ale i u rodičů. A myslím, že se ničeho nebojí. Mám ji moc ráda, je to moje „velká malá“ sestra. Přestože je o 14 let starší, je o 30 cm menší než já.

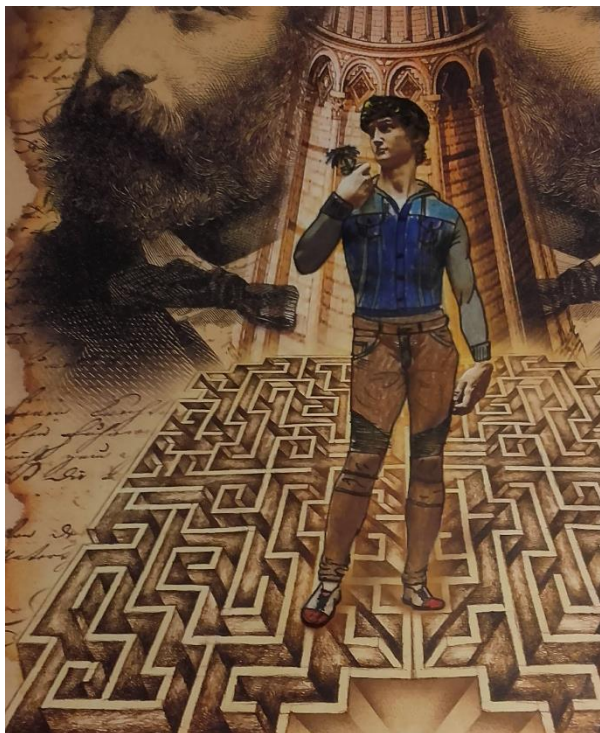
Mgr. Bedřiška Pakandlová

Narodil jsem se v roce, kdy v počátcích dobývání kosmu byly na oběžnou dráhu kolem Země vysílány kosmické lodě se psí posádkou. V roce 1961 pak obletěl Zemi první člověk. Byl jím Jurij Alexejevič Gagarin. Možná by ten přívlastek „první“ měl být napsán velkými písmeny. Takže PRVNÍ je v jeho případě dostatečným výrazem jeho výjimečnosti a připomenutím faktu, že v historii lidstva byl opravdu prvním člověkem ve vesmíru.

Stejný přívlastek „PRVNÍ“ si plným právem zaslouží i žena, která v červnu 1963 jako první žena po tři dny kroužila na oběžné dráze Země. Byla jí Valentina Těreškovová. Proč jsem si vybral právě tuto výjimečnou ženu? Kde je můj zážitek z dětství? Valentina Těreškovová navštívila v srpnu 1963 Bratislavu. V otevřeném voze se spoustou květin projížděla hlavní ulicí, kterou lemovaly davy nedočkavých lidí. Jejich jásot a nadšení

opětovala širokým úsměvem a máváním. Tenkrát jsem se jako šestiletý klučina prodral mezi dospěláky a stál jsem vpředu a mohl tak ze vzdálenosti několika málo metrů pozorovat pomalu jedoucí limuzínu s touto úžasnou PRVNÍ ženou.

Byla to tehdy doba, kdy jsme každý let do vesmíru, ať sovětský či americký, považovali za něco zcela jedinečného a úžasného. Američané vysílali starty i přistání v televizi. To si nikdo z nás nenechal ujít. Seděli jsme u černobílé televize a tyto události jsme doslova hltali. Ve vesmíru se za tu dobu vystřídaly generace kosmonautů, ale PRVNÍ byl jen JEDEN a JEDNA. A já ji viděl na vlastní oči. Sice krátce, ale vzpomínku mám na celý život. Valentina Těreškovová.

Mgr. Jan Patera

Zajímavá otázka. V různých oblastech mého života mě inspi-
rují různí lidé. V práci třeba moje skvělé kolegyně, se kterými
mohu vše probrat a ony vždy doplní nějaký nový, jiný pohled
na věc a posunou mě dál. V soukromí je mou inspirací můj syn
Jiří se svou dětskou upřímností a bezprostředností, protože
dětský pohled na svět je velmi osvěžující.

V mé „umělecké“ činnosti (šermu a tanci) mě inspi-
rují zejména starší a zkušenější kolegové, kteří v tomto oboru
něco dokázali, a i přesto, že nejsou dokonalí, stárnou a obe-
censtvo je čím dál náročnějším nevzdali to a pracují na sobě.
V neposlední řadě mě velice inspi-
rují a hlavně nabíjejí energií
dětí, se kterými pracuji, protože mě dnes a denně přesvědčují
o tom, že když člověk chce, dá do toho srdce a nevzdá to,
dokáže cokoli.

Mgr. Kateřina Vaněčková

Nemám přímo jednoho člověka, který mě inspiruje. Vždycky mě inspiruje někdo v dané oblasti. V rodinných
záležitostech to je má nejlepší kamarádka. Ve cvičení je to teď instruktorka Les Mills z JAR, Caley Jack. V práci
mě inspi-
rují mí kolegové. Ale jak říkám, jeden univerzální člověk pro všechno není. Myslím, že to ani nejde.

Mgr. Michaela Bělunková

Inspiro-
uje mě spousta lidí, jen se jim nedokážu přiblížit, což mě štve a motivuje ke zlepšování. Třeba díky biat-
lonistce Koukalové jsem začala milovat běžky. Vždycky, když už nemohu, představím si ji a nějak „to jde“.
Inspiro-
ují mě také lidé, kteří mají silnou vůli, například jsou schopni přestat kouřit, zhubnout apod. Takových
lidí kolem sebe ale moc nemám.

Mgr. Jana Střížková

Takřka celo-
životní inspi-
rací je můj manžel, který mi je 38 let oporou, rádcem, přítelem. Společně řešíme věci-
příjemné a šťastné, i ty zlé (není jich málo).

Mgr. Lenka Nitschová

Nejvíce mě v mém životě inspi-
ruje můj otec. Mohu se na něj za všech okolností spolehnout, vždy mi poradí,
nikdy by mě nenechal ve štychu.

Mgr. Martina Bartošová

Vzory a inspirace se nejčastěji hledají v nejbližším okolí. U mě tomu není jinak. Mojí velkou životní inspirací, mým vzorem a člověk spřízněným je můj strýc. V hrobě by se obrátil, že jsem řekla strýc – to nesnášel, říkalo se mu Zdeňku, nebo lépe Zdeněčku. Postavou nebyl Zdeněček, ale opravdový nefalšovaný Zdeněk. Jadrný, bodrý, upřímný, pro „lidová“ slova nešel daleko.

Zdeneček žil v Kutné Hoře, jeho byt bys zasypán knihami. Knihy měl v každém pokoji od podlahy až ke stropu a to včetně záchodu, koupelny a kuchyně. Měl knihy všech žánrů, výtisky vzácné i nejnovější. Když jsme k němu přijeli na návštěvu, měl pro každého něco, pro bratra Jaroslava Foglara, pro mě Astrid Lindgrenovou, pro tatínka detektivku, pro maminku nějakou tu romantiku a měl desky, všechny! Vážnou hudbu, Queen, Beatles, Michaela Jacksona, Michala Davida, Petra Kotvalda a samozřejmě pohádky. U Zdenečka se vždycky hodně jedlo, hodně pilo, hodně mluvilo, poslouchalo a hlavně četlo. „Brácha dal“ slabou knihu za víkend, rodiče nevím, já jsem dávky stupňovala až k několika desítkám.

Zdeneček připravoval studenty ke zkouškám na filozofické fakultě, pomáhal s diplomovými pracemi, chystal přednášky, diskutoval se studenty, On, skladník, topič, kotelník, ani si nevzpomenu, co všechno za povolání měl. Když jsem povyroستla, přišla sametová revoluce a Zdeňka povolali do Prahy. Stal se ředitelem Vojenského historického muzea a zároveň zástupcem náčelníka Historického ústavu ČSA, dále působil na Univerzitě Karlově a jako znalec vážné hudby předsedal Společnosti Jana Kubelíka. Zároveň to byl stále ten náš oblíbený Zdeněk, který nešel pro jadrné slovo daleko, miloval víno, knihy, hudbu, humor.

Trávila jsem u něj v Kutné Hoře prázdniny: zimní, jarní, velikonoční, nějaký ten týden o hlavních prázdninách. Vždy mi nachystal komín knih, které musím přečíst, večer pak volal, ptal se, co jsem přečetla, diskutoval se mnou a možná i trochu kontroloval, jestli se neflinkám. Taky mě kontroloval, jestli mu tam neuklízím, že by rád našel všechny knihy na svém místě i ty v kuchyni, kde jsem původně hledala čaj, nebo rýži. Mezi klasiky a literaturu hodnotnou mi podsouval i vyložený brak a čekal, co já na to, jestli poznám, že to byla literatura podřadná (on by to řekl samozřejmě peprněji). Když jsem slzela u Nanynky Kulichové (červená knihovna 30. let), dostala jsem přednášku, která začínala slovy: „Drahá neti, tolik jsi toho přečetla a nepoznáš blbost?“

Zdeněk se pořád smál, vyhledával nějakou legraci a sám na druhé legrácky chystal. Řekl třeba své sekretářce, že očekává významnou návštěvu, historičku z brněnské univerzity, aby nachystala pohoštění a zajistila nejlepšího průvodce po muzeu. Sekretářka se nestačila divit, když se jménem očekávané historičky představilo šestnáctileté ucho z Ústí nad Labem. Zdeněk se za břicho popadal a řekl, že průvodce, kterého vybrala, je blbec a provedl mě sám. Byl mi představen i Zdenkův podřízený zaměstnanec Vladimír Remek (ano, ten kosmonaut).

Zdeneček měl ohromnou radost, když jsem začala studovat český jazyk a dějepis na vysoké škole. Všechny autory, o kterých jsme se učili, jsem znala, od všech jsem už někdy něco četla. Od Zdeňka jsem měla složku jeho přednášek o autorech 19. a 20. století a z kapsy mi čouhaly jeho historické knihy.

Když Zdeněk zemřel, jako by mě kus ubylo. Na den jeho pohřbu jsem měla již dlouho zapsanou zkoušku. Chtěla jsem ji zrušit, přeložit, vykašlat se na ni. Ale maminka mi vysvětlila, že nejlépe se se Zdeňkem rozloučím, když na tu zkoušku půjdu a udělám ji. Zdeneček stejně žádný státní pohřeb se salvami nechtěl. Takový pohřeb měl, státní, vojenský a se všemi oficiálními poctami – od státu, který ho nechal sledovat 24 hodin denně, od státu, který mu nedovolil dělat, co má rád, od státu, který ho posílal ze školy do skladu, do kotelny, ale taková už byla doba. Na zkoušku jsem tenkrát šla, složila jsem ji na jedničku a hrdě jsem zavolal mamce do Kutné Hory, že úkol je splněn.

Od Zdeňka jsem se naučila najít zalíbení v knihách, najít moudrost ve slovech moudrých, přemýšlet o životě, nedat se zastrašit nepříznivými okolnostmi a zachovat si humor. Kdybych mohla Zdeňka citovat, řekla bych: „Sranda musí bejt, i kdyby fotra věšeli.“ Ano, tak mluvil i hůř, můj strýc, můj Zdeneček, nebo bych měla raději napsat PhDr. Zdeněk Jelínek, CSc.?

Mgr. Marcela Kárová

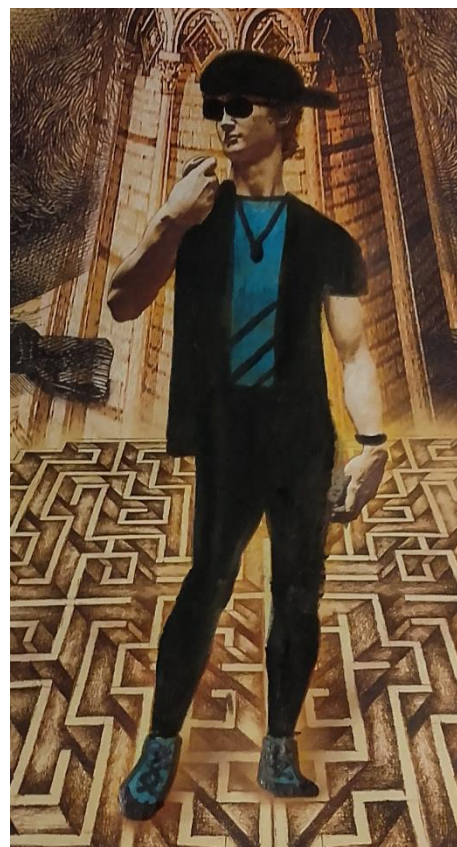
A jak dopadly odpovědi žáků na II. stupni? Zeptali jsme se zhruba 250 dětí ze tříd od šestky po devítku. Některé odpovědi nám přišly zajímavé, a proto je předáme rádi dál...

Jiří Rittich - prapradědeček, který byl v 1. sv. válce ve Francii a dostal víc než 10 železných metálů za to, že pomohl osvobodit Československo. V poslední bitvě ho zasáhla kulka zezadu do krku, ale on i tak přežil. Do války šel i jeho syn, můj prastrýc, a proto mě asi zajímají bitvy a války.

Zdeněk

Kristen Savonen je nejlepší hráč florbalu. Jeho osobnost je nejdál.

Tom

Největší frajer je Stephen Hawking, teda byl. I přes svou nemoc dokázal věci, které normální zdravý člověk nedá.

Lukáš

Nejvíc mě inspiruje Karel Gott, protože nevzdává život, i když je na tom docela špatně a není už nejmladší.

Matěj

Mě inspiruje Ladislav Zibura – cestuje takovým způsobem, který se mi hrozně líbí a chci ho vyzkoušet taky. A pak Maia Plisecká. Ta nikdy se nevzdala a tančila do vysokého věku i přes okolí, které ji odrazovalo.

Míša

Obdivuji tátu, protože odejít ve 22 sám skoro bez peněz do cizí země – to je vážně hustý.

Zuzka

Mě inspiruje Emil Zátopek. Makal na sobě každý den, přidával si na trénincích. Měl odhodlání, běhal a choval se fair-play.

Anonym

Ze světa *boardingu* je mým vzorem Eva Samková. Je dobrá v tom, co dělá, má svůj osobitý styl a chová se ke svým fanouškům jako ke kamarádům.

Eliška

Mým vzorem je Gordon Ramsay. Podle mě je dobrý kuchař a chtěl bych umět vařit jako on.

Martin

Inspiruje mě Denisa Rosolová svými názory a postavením k životu. Líbí se mi, že ačkoliv je známá, tak nemá problém bavit se s fanoušky. Je to skvělá žena, matka a úžasný člověk

Adéla

Maminka, protože je nejlepší ze všech!

Asi polovina z vás ☺

Fenomén YouTube

Myslím si, že když v roce 2005 tři mladíci v USA naplánovali, naprogramovali a spustili službu pro online sdílení videa YouTube, ani v nejmenším nemohli tušit, jak změní svět.

Každý den tato služba (dnes již pod křídly gigantu Google, mimochodem prodáno za 1,65 miliardy \$) zaznamená přes 30 milionů přístupů k více než **pěti miliardám videí**! Mimochodem, každý návštěvník prý stráví koukáním kolem 40 minut. Ano, někteří i déle.

Youtube je ale také firma. Vyplácí neskutečné peníze za úspěšná videa, takže si můžete celkem slušně vydělat (nejvíce dostali youtubeři v roce 2017 – bylo to **127 milionů dolarů**!). A kdyby to zajímalo někoho z budoucích či současných youtuberů naší školy: pokud dosáhnete na více než 10 000 subscribes, Google vám nabídne místo v Los Angeles, abyste mohli točit v lepších podmínkách. A to chceš!

π

TOP YouTube

NEJhejtovanější video

Justin Bieber - Baby (10 mil 📺)

NEJvíce shlédnutí

Luis Fonsi ft. Daddy Yankee – Despacito (5,9 mld.)

NEJhledanější video

Luis Fonsi ft. Daddy Yankee – Despacito (74 mil.)

Na Youtube moc nekoukám, tedy na českou scénu, protože se tu za poslední dva roky nahromadily doslova „odpadky“. Všichni začali točit pro věkovou generaci desetiletých a to mě moc nebaví. Proto jsem začal sledovat zahraniční tvorbu, ale vybírám si. Třeba teď sleduji Twitch. To je platforma, kde nejsou žádná videa, ale všichni točí LIVE, čili vysílají živě.

Daniel Štoček (8.B)

Youtube sleduji kvůli spoustě návodů, ukázkám na všechno možné a ušetřím si spoustu času, když potřebuji něco udělat nebo někoho překvapit. Dají se zde nalézt i kvanta dokumentů a obecně vzdělávacích videí. To byly klady. Youtube je velký, opravdu VELKÝ žrout času. Často máte pocit, že jste si jenom sedli a už je hodina pryč. Další problém je kvalita – mnoho videí vám nedá nic. Právě tato videa sledují lidé nejvíce a tvůrci videí se jim samozřejmě přizpůsobují. Dají se zde najít videa o všem (od sbírky nějakých postavicek až po videa armádní). YT má velký potenciál vás i něco naučit, záleží na tom, jestli toho využijete.

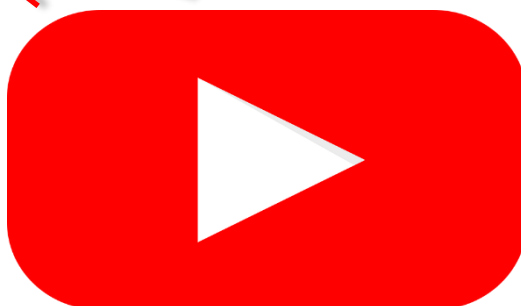
Matouš Málek (8.B)

Pro mě je YT cesta k mojí oblíbené skupině BTS, sleduji piano tutoriály a podle nich se učím hrát, koukám na další hudebníky jako exo, GOT7, Black Pink a nově TXT. Už youtuberů sleduji baxe, Menta, House, Wedyho, Atiho nebo artixe.

Andrea Kuchynková (7.B)

Na YT moc nekoukám, nemám na to čas. Ale když už ho zapnu, koukám na taneční videa, choreografie, a na jejich tvůrce. YT mi kromě času nebere nic, ale taky kromě zlepšování v tanci nic nedává.

Kristýna Pajdiaková (8.B)

Na YT moc nesleduji československou scénu, zajímají mě spíš američtí youtubeři. Třeba LANKYBOX, kteří dělají parodie na písničky (nejčastěji na k-pop). Pak samozřejmě sleduji BTS, EXO, GOT7, Pentagon a další k-pop skupiny a jejich kanály. Vlastně jsem díky YT našla BTS.

Martina Horváthová (7.B)

YT mi bere čas. Ale baví mě to, protože když v televizi nic nedávají, tak je to docela dobrý „krátíček“ času. Průměrně na YT strávím 2 hodiny denně. Většinou sleduji zahraniční youtubery jako Jake Paul, Logan Paul a Trav and Cor, z českých občas Báru Votíkovou. Nejlepší jsou skeče třeba na školu (Silly Toons) nebo videa jako Řekni to písni. Na YT je dobrý to, že když se nudím a je venku špatné počasí nebo nemám s kým jít ven, něco si pustím – jsou tam i díly některých mých oblíbených seriálů.

Aneta Rousová (8.B)

Komiks: kreslím, tedy jsem

Jakmile mě v lednu zastihla zpráva, že zemřel Stan Lee, legendární tvůrce komiksového světa Marvelu, bylo jasné, že komiks musíme do časopisu nějak propašovat. Oukej, můžeme se hrabat v minulosti komiksu? Středověká iluminace byla vlastně předchůdkyní dnešních barevných obrázků k pobavení. Nevěříte? Podívejte se – tohle je ukázka z anglického rukopisu, který nějaký mnich nakreslil kolem roku 1320. Vidíte správně: rytíř útočí na očividně obřího šneka (porovnejte s hlavou koně). Ne, nevíme, kdo vyhrál.

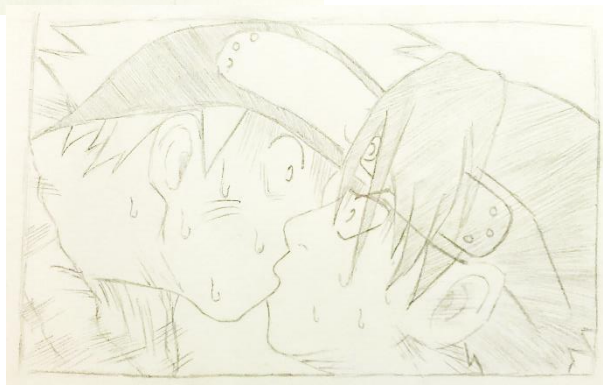
Poznámka pro sedmáky: obrázek je z doby špatných vztahů Anglie s Francií. Rytíř je Angličan, obrázek je v anglické knize. Koho asi bude symbolizovat šnek? Kde dostanete na talíř vařené šneky i dnes? Aha?!

Dnešní komiksy jsou jiné. Pro vás určitě dobře čitelné, srozumitelné, nemusíte v tom hledat složitosti. A hlavně máte neskutečný výběr: je vaším hrdinou marvelovský Spiderman, Myšpulín z Třeskoprsk či Mirek Dušín od Rychlých šípů? Libo-li manga, černý islandský humor Dagssonův, české kreslené vtipy od Neprakty či Kantorka?

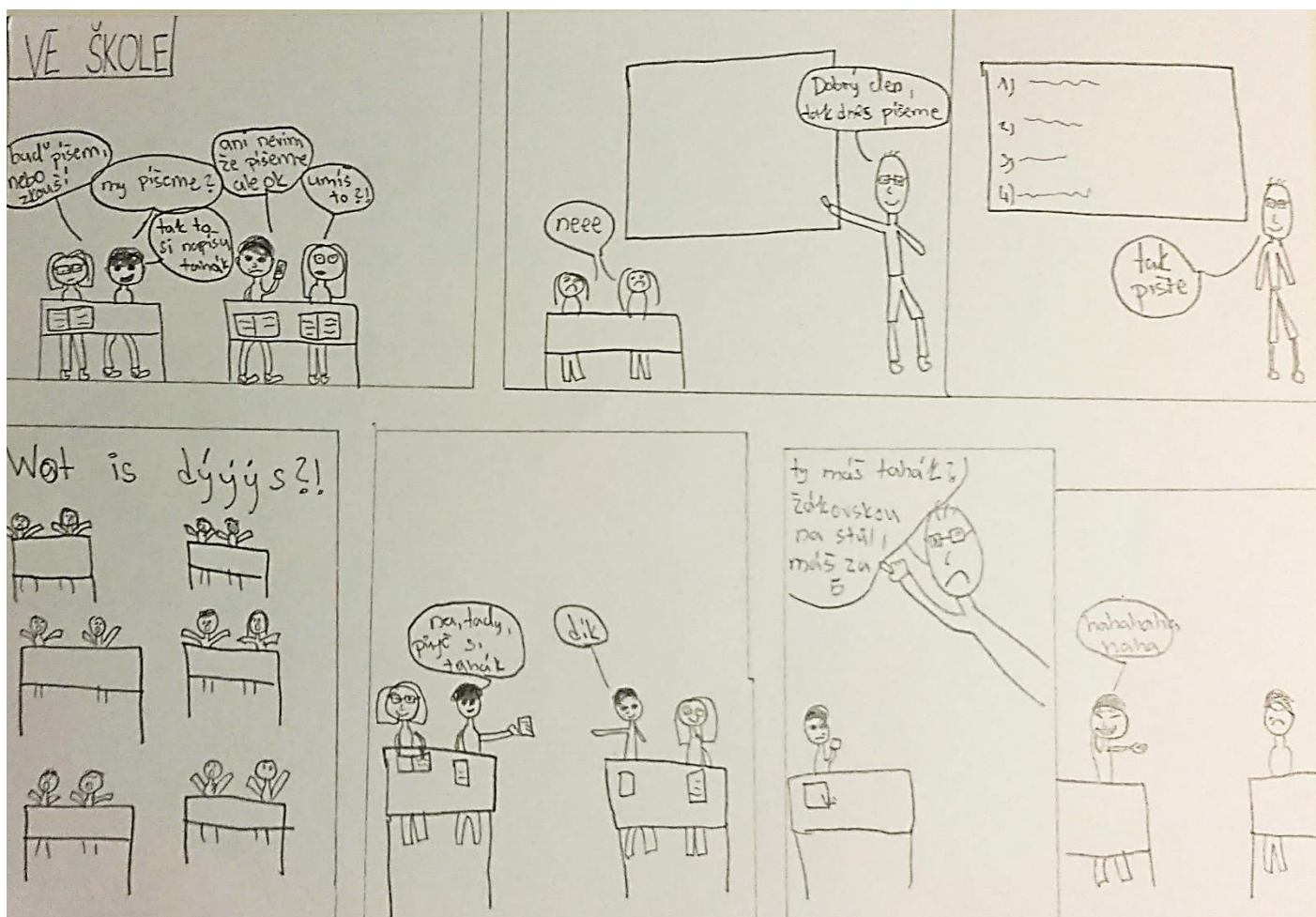
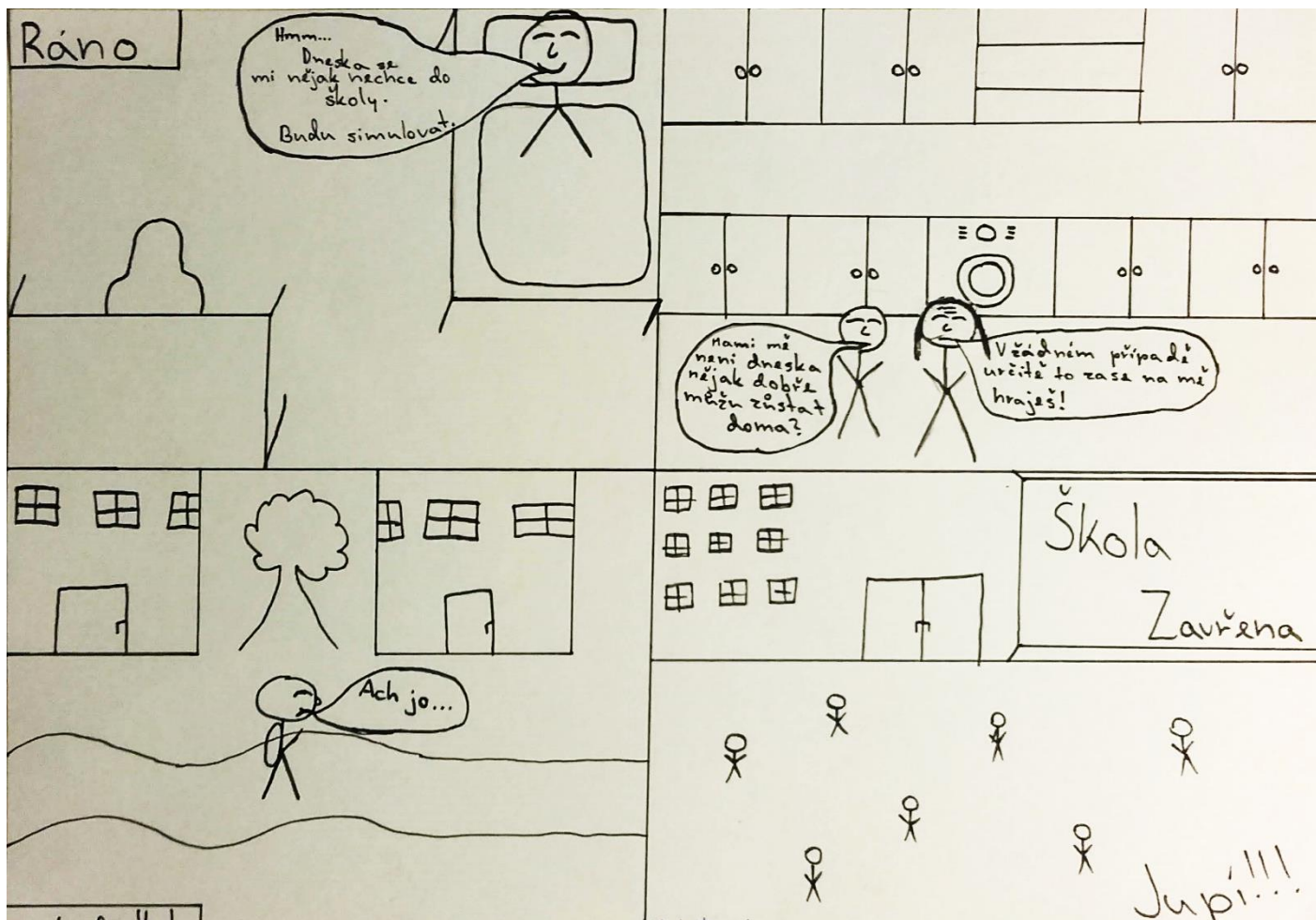
Inu, komiks pronikl do našeho světa, dokonce nás – některé – provází od narození. Neříkejte mi, že neznáte tyhle žluťáky?! A dost možná i jednookou Leelu...

No jo, ale jste schopni vytvořit vlastní komiks? Díky 8.B a 9.B!

π

Autorky kreseb: T. Tomanová, M. Porkertová, A. Ližanová

Fotosoutěž

Kroky. Na dlažbě znějí tak jinak. Ozývají se blíž a blíž. Odrážejí se od stěny domu, od lampy na chodníku, od sochy v parku. A město je mění. Místo klapání jedné nohy se ozývá hromobití tisíců lidí, kteří někam spěchají. Městem a jeho ulicemi. A o město nám nyní půjde. Je to jednoduché...

- 1) Vezmi telefon či digitální fotoaparát.
 - 2) Projdi se městem.
 - 3) Najdi zajímavou stavbu, detail, stavební prvek (schodiště, zábradlí, chodník, dlažbu, mozaiku...).
- Musí být v Ústí nad Labem nebo v jeho blízkém okolí.**
- 4) Vyfoť to. **Dobře** to vyfoť!
 - 5) Pošli svou fotku s názvem fotky (ano, ten si vymysli), místem focení a svým jménem na e-mail musil@zsanceske-ul.cz
 - 6) Drž si palce.
 - 7) Počkej na vyhlášení vítězů.
 - 8) Přijď si pro cenu.

Chceš vidět příklad?

Betonová modlitba, Ústí nad Labem (Mariánský most), Jan Musil

Poslední důležitá věc jsou termíny:

Fotografie posílejte do 8. března 2019

Vyhlášení bude na začátku dubna

Subkultury: něco pod kulturou

Subkultura má vlastní pravidla, sociální systém, trendy a slang. Stejně jako v české kultuře fungují subkultury i u kultur ostatních. Vlivem globalizace se ovšem v mnohém podobají.

Podobně fungují sociální bubliny, které označují okruh lidí, s nimiž vás pojí jistý zájem (např. pěstování kaktusů). Dříve bychom řekli okruh zájmu, ovšem digitální věk umožňuje velmi precizovat vymezení bubliny – jste sami pány části společnosti. Tato zdánlivá moc má své kouzlo: Nepřejete si v ní ženy? Vyloučíte je. Nepřejete si v ní chovatele papoušků? Vyloučíte je. Ovšem také riziko: čím více lidí budete vylučovat, tím méně jich v bublině zůstane a paradoxně se Vy sami ocitnete v sociální exkluzi (vyloučení). Navazuje na ni frustrace, deprivace a další nechtěné psychosociální jevy. Mimochodem se v sociálních bublinách omezuje možnost názorové pestrosti, neboť je pro nás jednodušší číst text, s nímž souhlasíme.

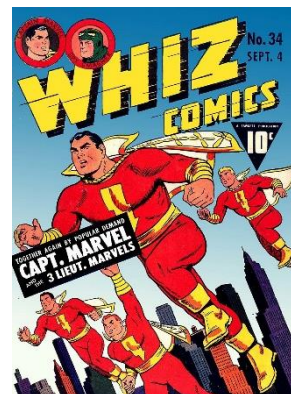
V rámci většiny nám známých kultur se vyskytuje také množství skupin, které bývají někdy popisovány jako **subkultury** = to, co je pod kulturou. Pokud se zeptáte dětí ve věku 8 – 18 let, kým se cítí být, obvykle několik složek své identity budou řadit podle příslušnosti k nějaké subkulturní kategorii. Velmi často se objevují sportovní odvětví (fotbalisté, hokejisté), hudební žánry (hiphoperi, rockeři), volnočasové aktivity (parkouristé, skauti), módní vlny (otaku, hipsteři). Každá taková subkul-

Subkulturnímu prostředí v Česku se věnoval dokumentární seriál **Kmeny** dostupný na www.youtube.com/projektkmeny a ve stejnojmenné knížce (Vladimír 518: *Kmeny*. Praha 2011.)

10 důvodů, proč je Marvel lepší než DC

- 1) V 90. letech vyšly 4 neoficiální komiksy, kde bojoval Marvel vs. DC, samozřejmě vyhrál Marvel 6:5.
- 2) Marvel vznikl v roce 1939, což je 5 let po vzniku DC, ale Marvel je zábavnější.
- 3) Diváci chodí do kin více na filmy od Marvelu. Vědecké studie potvrdily, že diváci reagují na trailery od Marvelu lépe díky trikům, emocím a akci.
- 4) Marvel má vtipné scény a nevadí jim udělat si z čehokoliv srandu. DC se bere moc vážně.
- 5) Marvel pašuje do filmů různé nápisy, skryté vzkazy či vtipy, i když jsou drsné.
- 6) Marvel má několik filmů, kde hrdina mluví k divákům v kině, např. Deadpool.
- 7) Diváci Marvelu znají své hrdiny a ti jsou stále ve svých rolích, zatímco DC hrdiny přeobsazuje.
- 8) Marvel dodržuje komiks a ve filmu se téměř nic nemění, zatímco DC mění i charakter postavy.
- 9) Nejdražší film Marvelu stál 360 milionů dolarů, nejdražší od DC jen 300 milionů.
- 10) Marvel je vhodný i pro děti, DC je vždy tajemný až strašidelný.

Filip Komačka, 7.B

Znáš filmy? A pamatuješ si některé hlášky?

Maršal Malinovskij!

- Pupendo
- Pelíšky
- Báječná lét pod psa

Máchale, spadlo ti to

- Peklo s princeznou
- Nesmrtelná teta
- S čerty nejsou žerty

Já že jsem tajtrlík? Za prvně nevím, co to je, za druhé mě to uráží!

- Princezna se zlatou hvězdou
- Byl jendou jeden král
- Hrátky s čerty

Odvolávám, co jsem odvolal, a slibuji, co jsem slíbil.

- Šíleně smutná princezna
- Pyšná princezna
- Princezna a písař

Je ti teplo děvče?

- Ledové království
- Letopisy Narnie
- Mrazík

Já jsem malej, ale šikovnej!

- Bořek stavitel
- Mašinka Tomáš
- Princezna ze mlejna

Jenže já mám ještě noc.

- Krkonošské pohádky
- Pat a Mat
- Bob a Bobek

Ale maminka mi vždycky před koupáním sundává bačkůrky...

- S tebou mě baví svět
- Indiáni z Větrova
- 101 dalmatinů

A on je tuplovanej doktor. On je totiž Dr Nec a Dr Voštěp!

- Doktorská pohádka
- Lotrandu a Zubejda
- Žofka ředitelkou ZOO